

Caiguda de la -g- intervocàlica a *aigua*

(ALDC, II, 259. L' *aigua*)

Aigua prové del llatí AQUA, però amb una *i* que encara no està del tot explicada: podria procedir de AK-WA amb sil·labació dissociada i amb vocalització de la *k* implosiva, o bé d'una dissimilació de **awgwa*, variant registrada en alguns parlars romànics i com a conseqüència d'una anticipació de la *w* de **agwa*.

El mapa ofereix dos tractaments: 1) el del segment final *-gua*, que es realitza fonèticament *-gua*, *-go* (*-gu*), *-ga* i que

coincideix si fa no fa amb *llengua* (veg. PALDC, I, mapa 11); 2) el de la -g- intervocàlica (< -Q-) que a la major part del valencià emmudeix donant *àiu* i, per metàtesi, *àuia*; un fenomen semblant es dona a *agulla* (veg. PALDC, I, mapa 25), bé que aquí de manera més restrictiva pel que fa a l'àrea afectada per la pèrdua.

